

J. P. SANSALONI

Un final

Epíleg de L. J. Salart

Raig verd
editorial

De les divuit pantalles de vigilància, només les dues del mig estan enceses: en una es veu l'entrada principal del centre d'investigació, amb la porta blindada plena de talls i cops; l'altra mostra una sala on desenes de cossos, ordenats en quatre files, nus i estesos a terra, són sacsejats per fortes convulsions. El transceptor de ràdio del taulell de control, avui sintonitzat a la freqüència 193.7, no capta senyal. Els grinyols distorsionats i el mormoleig de les ones electromagnètiques contrasten amb el mutisme de les imatges. La claror que se'n desprèn flota enmig de l'obscuritat i arriba fins a la dona d'ulls Y, que està asseguda en una cadira acabant-se d'ajustar dins l'orella un dispositiu de memòria en forma d'auricular. El sosté amb l'índex fins que el dispositiu s'il·lumina durant un segon, aleshores se'l treu, s'ajup per guardar-lo en una bossa amb la resta de dispositius buits, agafa la bossa i es dirigeix a la porta que té a la dreta. Mentre empeny la planxa d'acer, fa una última revisió

a les pantalles per assegurar-se que no hi ha hagut canvis importants; dos cossos han deixat de moure's. Surt corrents i s'endinsa en un passadís llarg i fosc, les seves passes repiquen contra el terra; a banda i banda van apareixent les portes d'altres departaments, cadascuna amb un nom gravat en una placa: RECUPERACIÓ I RECONSTRUCCIÓ GENÈTICA, GESTIÓ DE L'ESPAI D'EMMAGATZEMATGE, DISSENY I CREACIÓ ESTOCÀSTICS D'ÀNIMES I BOCINS D'ÀNIMA, PRODUCCIÓ D'ÀNIMES I BOCINS D'ÀNIMA. S'atura davant aquesta última porta i col·loca la mà en el detector que hi ha al costat. Els sensors tàctils li comproven el ritme cardíac, li verifiquen l'ADN i una petita càmera li analitza el llenguatge facial. Després d'aquest examen, la porta llisca i deixa al descobert una sala en penombra, enmig de la qual sobresurt una estructura rectangular i metàl·lica d'on neixen vuit cintes corredisses, totes immòbils. Una remor esmorteïda, provinent del disc dur que hi ha dins l'estructura, omple les quatre parets. La dona s'apressa a vorejar el conjunt de màquines i, quan arriba al fons de la sala, entra en un cilindre transparent, que es tanca deixant anar una ràfega d'aire tebi. La dona prem un botó i el cilindre comença a desplaçar-se cap al pis de més avall, el -3.

Està tan capficada en cadascuna de les tasques que haurà de completar en els pròxims minuts, hores, dies, en cadascun dels possibles imprevistos a què haurà d'anticipar-se, que ha perdut la percepció del seu cos. Experimenta, sense prestar-hi cap atenció,

aquella il·lusió òptica que li fa creure que és el terra de la sala el que està ascendint, i que s'emporta l'estructura cap amunt.

Se li filtren, dins el camp de visió, inputs externs, que sent distants i ingràvids: les porositats de la capa de ciment de sota les rajoles, els tubs de les sales de refrigeració, que puguen en trajectòries paral·leles, tangents, perpendiculars..., les taques d'humitat sobre les parets descolorides, el tram d'escala que la pluja àcida va evaporar; se li trenca la concentració. Culpabilitat. Autoodi. Sol passar-li quan fa servir aquell cilindre. Observa el tram buit, i també les arestes arrodonides i la superfície polida i relliscosa dels esglaons que van resistir. Sap que s'ho hauria de prendre com un simple recordatori tant del risc de dependre massa de la tecnologia com de l'absurditat de voler preveure-ho tot, però no pot, encara s'ho pren com un retret, com el descuit que li va treure l'opció més fàcil, eficient i segura, la que li havia permès estalviar l'energia que costava l'ascensor i destinar-la a tenir enceses sis pantalles més.

Tan sols havia fet falta un desajust mínim, una peça que es va desencaixar uns centímetres en el circuit de ventilació, i una coincidència, una jornada sencera que va haver de dedicar a arreglar el codi, i la pluja, regalim a regalim, havia format una fina cascada damunt els esglaons i havia alterat l'ordre que la dona havia establert dins el centre.

L'ascensor arriba al -3.

Les quatre files de cossos ocupen tota l'amplada i tota la llargada del terra; les convulsions, que abans eren moviments inaudibles en una pantalla, ara van acompanyades d'alens i crits agònics; hi ha rastres de sang pels passadissos que separen les files. A mesura que la porta va obrint-se, la dona d'ulls Y frega amb els dits la pistola de descàrregues que duu al cinturó. Surt del cilindre i passeja la mirada per la marea furiosa de cames, braços, troncs i caps inerts que, sacsejats per una força interna descontrolada, es retorcen, s'alcen, queden uns instants suspesos i es desmaiien per tornar a repetir, amb abruptes variacions de rumb i velocitat, el mateix cicle. La dona fa un esforç per reprimir l'angoixa que se li està acumulant a l'estómac i avança per un dels passadissos, buscant els cossos que s'havien deixat de moure. Els localitza de lluny i s'acosta al que té més a prop. A primera vista, sembla que és una dona: per sobre la pell, d'un blanc molt intens, no paren de sortir-li petites ferides que, al cap d'uns segons, cicatritzen i desapareixen; les pestanyes M-209 destaquen al final de les parpelles, massa fatigades per obrir-se; dos pits incipients eleven els mugrons, erectes i rugosos, una mica més amunt que la resta del tòrax; la cintura estreta condueix al pubis, on una capa de pèls amaga els llavis de la vulva A5/2. La dona d'ulls Y s'inclina, li introdueix dos dits a l'orella i n'extreu un dispositiu igual que els de la bossa. Amb gestos ràpids i precisos, el guarda a la butxaca de darrere, n'agafa un de nou i l'ajusta a l'espai de l'anterior. En

acabar, s'incorpora i se'n va directa al següent cos, d'aparença més masculina i en més bones condicions que el primer: només té algunes ferides al front, a l'abdomen i als peus; minúscules fibres de pell blanca es propaguen damunt les obertures sagnants fins a tapar-les del tot; les parpelles, abaixades, encara tremolen lleugerament; algunes clapes de pèls cobreixen la mandíbula angulosa, el pit CSP-1500 i el pubis, equipat del penis A5/1. La dona li canvia el dispositiu i continua circulant pels passadissos, repetint la mateixa operació amb cadascun dels cossos que van quedant-se immòbils.

Passats vint minuts, les convulsions han cessat, i la dona torna a entrar en el cilindre, puja al pis 0 i s'apropa a l'estructura rectangular. La remor vibra enmig de les ombres, febles onades d'aire calent acaricien la dona i se li enreden pels cabells. Al centre de la paret metàl·lica, a l'altura del melic, es distingeix la boca d'un conducte que s'interna fins al disc dur. Tan bon punt hi introdueix els dispositius que porta a les butxaques, la remor es transforma en un brogit, les parets de l'estructura s'estremeixen i la pantalla d'un ordinador s'encén davant la dona, que queda submergida en una llum espectral, observant com milers i milers de línies de paraules, xifres i símbols descendeixen, una a una, rabents, impetuoses, per l'extrem superior de la pantalla, la travessen i desapareixen per l'extrem inferior. La velocitat és tan vertiginosa i el procés tan hipnòtic que, després d'uns segons d'haver acabat, damunt la pantalla encara hi